

LATAK ISTVÁN:

Régi, szép honom

Nap tűz vígan lenge jegenyékre,
Sudár lombjuk jelet ír az égre,
Kikelet jelét róják most sorba,
S finom pihéjük szórják a porba.

Rigó füttyög és harkály kopácsol,
Mégis most halkan pihen a távol,
A gát kövesútján kocsi se jár,
Kövéren hízik a büszke határ.

A föld smaragdhaját a szél tépi,
Kontyos nagy fák bóongatnak néki,
Bolond szél, esőt hoz, vizet áraszt,
Lustát altat, serényet meg fáraszt.

Imádságos szép táj, bölcsöm he'ye,
Tavasza a nyárért birkózik vele,
Zöld búzáját szokíti, aszalja,
Míg itt harsog a folyó haragja.

A folyó ágya széles, nyugtalan,
Benne duzzadó, szőke teste van.
Fodros habok csipkézik vánkösát,
Rajta halászcsonak lassan vádol' át.

Fölbödül most egy fürge kis hajó,
Zászlaját lengeti messze: hahó!
Kéményfüstjét a szél bodoritja,
A folyón sebet tép sebes útja.

Téglát visz, szenet hoz, uszályt cipel,
Zsongó hullám taraját veri el.
Könnyen hágja át a mérföldeket,
Míg én a parton lassan lépkedek.

Lent a mélyben zúgó, sárgálló víz
Sodor faágot, szennyes habot visz,
Zuhog, viharzik, vadul földagad,
Tavaszi lázas, táncos forgatag.

Hiszem mindazt, amit csak hinni szép,
Ajkam e föld dalait hinti szét,
Szeretem melán régi szép honom,
S vándorlok fönt a néma partokon.

(Ada)